

ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ

Στὸ σχέδιο νόμου «μέτρα γιὰ τὴν πρόληψη καὶ καταστολὴ τῆς ζωοκλοπῆς καὶ τῆς ζωοκτονίας».

Πρὸς τὴ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων

1. Τὸ Σχέδιο Νόμου «Μέτρα γιὰ τὴν πρόληψη καὶ καταστολὴ τῆς ζωοκλοπῆς καὶ τῆς ζωοκτονίας» ὑπηρετεῖ τὴν ἀλληλεγγύη σκεπὴς τὴν ἀποτελεσματικὴν καταστολὴ τῆς μάλιστα αὐτῆς τῆς ἑλληνικῆς ὑπαίθρου καὶ τὴν θεσμοθέτηση ἑνὸς πλέγματος διατάξεων ποῦ συμβάλλουν στὴν πρόληψη τῶν ἐγκλημάτων αὐτῶν.

Τὸ πόσο ἀναγκαῖος εἶναι ἕνας σύγχρονος καὶ ἀποτελεσματικὸς Νόμος, ποῦ νὰ προστατεύει τὸν ἀγροτὴ καὶ τὸν κτηντρόφο ἀπὸ τὶς ἀπειλοῦσας αὐτῆς πράξεις, φάνηται ἀπὸ τὴν ἔξαρση ποῦ παρουσιάζεται τὰ τελευταῖα χρόνια στὴν διάπραξη αὐτῶν τῶν ἐγκλημάτων. Ἰδιαιτέρα μάλιστα, σὲ ὤρισμένες περιοχὰς τῆς χώρας. Ἡ ἔξαρση αὐτὴ ἔχει πολυπλόκαμες συνέπειες τόσο γιὰ τὴν ἰδιωτικὴ ὅσο καὶ γιὰ τὴν ἐθνικὴ οἰκονομία, γιατί παραλύει τὴν ὁμαλὴ ἀνάπτυξη τῆς κτηνοτροφίας ποῦ ἀποτελεῖ βασικὴ πηγὴ βιοπορισμοῦ τῶν κατοίκων τῆς ὑπαίθρου καὶ σημαντικὸ ἐθνικὸ πόρο. Οἱ συνέπειες αὐτῆς προκαλοῦν κάλλιστα τὴν προϊούσα μείωση καὶ τὸν κλονισμό τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν κατοίκων τῆς ὑπαίθρου πρὸς τὴν Πολιτεία, ποῦ πολλὰς φορὲς ἐμρανίζεται ἀδύναμη νὰ προστατεύσει τὶς περιουσίες τους ἀποτελεσματικῶς.

Τὸ πόσο ἀναγκαῖος εἶναι ἕνας σύγχρονος καὶ ἀποτελεσματικὸς Νόμος φαίνεται καὶ ἀπὸ τὴν δυσχέρεια, ἐξιχνίασης τῶν ἐγκλημάτων τῆς ζωοκλοπῆς καὶ τῆς ζωοκτονίας σὲ συνδυασμὸ μὲ τὶς προβλεπόμενες ἀπὸ τὸν ἰσχύοντα νόμο ἐλαφρῆς ποινῆς.

Φαίνεται ἀκόμα ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι οἱ ζωοκλέπτες καὶ οἱ ζωοκτόνοι ἔχουν βελτιώσει πολὺ, τὰ τελευταῖα χρόνια τὰ μέσα καὶ τὶς μεθόδους τῆς ἐγκληματικῆς τους δράσης διευκολυνόμενοι ἀπὸ τὴν αὐξηση τῆς κυκλοφορίας τῶν οχημάτων, τὴν επέκταση τοῦ ὁδικοῦ δικτύου, δεδομένα ποῦ συντέλεσαν τόσο στὴν αὐξηση τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐγκλημάτων αὐτῶν, ὅσο καὶ στὴν διεύρυνση τῶν προσώπων ποῦ ἐμπλέκονται στὴ διάπραξή τους.

2. Ὁ Νόμος ΓΩΛΣΤ' τῆς 23.7.1911 ποῦ ἰσχύει μέχρι σήμερα παρὰ τὶς μεταγενέστερες συμπληρώσεις καὶ τροποποιήσεις του, δὲν μπορεῖ νὰ ἀνταποκριθεῖ ἀκανοποιητικὰ στὶς σύγχρονες ἀπαιτήσεις, πρόληψης καὶ καταστολῆς τῆς ζωοκλοπῆς καὶ τῆς ζωοκτονίας. Γι' αὐτὸ ἐκτιμήθηκε ὅτι εἶναι νομικὰ καὶ οὐσιαστικὰ ἀναγκαῖα ἡ δημιουργία ἑνὸς νέου Νόμου.

3. Τὸ νομοσχέδιο αὐτὸ ἐνσωματώνει σὲ ἐνιαῖο κείμενο καὶ συγχρόνως ἐκσυγχρονίζει τὴν νομοθεσία γιὰ τὴ ζωοκλοπή, τὴν ζωοκτονία, τὸν ἀκρωτηριασμὸ καὶ τὴν βλάβη τῶν ζώων ἐκείνων ποῦ ἀποτελοῦν τὴν βάση τῆς κτηνοτροφικῆς ἀνάπτυξης τῆς χώρας. Εἰδικώτερα: Μὲ τὸ ἀρθρο 1 ὁριοθετεῖται ἡ ἀντικειμενικὴ ὑπόσταση τῶν ἐγκλημάτων τῆς ζωοκλοπῆς καὶ τῆς ζωοκτονίας, προσδιορίζονται οἱ ποινὲς καὶ ὑπὸ μορφή ὁδηγίας πρὸς τὸν Δικαστὴ καταγράφονται ὀρισμένες ἐνδεικτικὲς περιστάσεις ποῦ ἢ συνδρομῆ τους ἐπιτελεῖται τὴν ποινὴ, χωρὶς βέβαια νὰ τροποποιεῖται ὁ νομικὸς χαρακτηρισμὸς τῶν πράξεων. Ὡς πρὸς τὴν ἀντικειμενικὴ ὑπόσταση: ἡ ἀξιοποίησι συμπεριφορᾶ ὀρίζεται, ὅπως καὶ στὸ Νόμο ΓΩΛΣΤ' 1911 μὲ περιοριστικὴ ἀπαρρίθμηση τῶν ζώων ποῦ ἀποτελοῦν τὸν κορμὸ τῆς κτηνοτροφικῆς παραγωγῆς, ποῦ ἡ κλοπὴ ἢ ἡ θανάτωσή τους ἐπιφέρει τὸν χαρακτηρισμὸ τῶν πράξεων αὐτῶν ὡς ζωοκλοπὴ ἢ ζωοκτονία. Μὲ τὴν σιωπηρὴ παραπομπὴ τῶν ἄλλων πράξεων κλοπῆς ἢ θανάτωσος ζώου εἴτε στὸ ἐγκλημα τῆς κλοπῆς εἴτε στὸ ἐγκλημα τῆς φθορᾶς ξένης ἰδιοκτησίας ἢ ζωοκλοπῆ καὶ ἢ ζωοκτονία αὐτοῦ τοῦ Νόμου ἀποτελοῦν καθαρὰ περιπτώσεις ἰδιωνύμων ἐγκλημάτων κλοπῆς καὶ φθορᾶς ξένης ἰδιοκτησίας μὲ νομικὸ ἀντικείμενο τὴν κυριότητα ὀρισμένων σπουδαίων γιὰ τὴν κτηνοτροφία ζώων. Ὡς πρὸς τὶς ποινὲς: τὸ νομοσχέδιο διαφέρει ἀπὸ τὸν Νόμο ΓΩΛΣΤ' 1911 πρῶτον ἐπειδὴ ἐπιτελεῖται τὴν

ἀπειλούμενη ποινὴ σὲ φυλάκιση τοῦλάχιστον δύο ἐτῶν ἢ χρηματικὴ ποινὴ 20.000 ἕως 1.000.000 δραχμῶν καὶ δευτέρου γιατί ἀπειλεῖ τὴν ποινὴ αὐτὴ ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν ἔξαρση τῶν κλοπιμαίων ἢ θανατωμένων ζώων χωρὶς δηλαδὴ τὴν διάκρισή τους σὲ μεγάλα ἢ μικρὰ καὶ τὴν κλιμακωτῆς ποινῆς ἀνάλογα μὲ τὴν ἀξία τοῦ ζώου, ὅπως συμβαίνει σήμερα (φυλάκιση τοῦλάχιστο ἕξ μηνῶν στὴ πρῶν περίπτωση καὶ φυλάκιση τοῦλάχιστο δέκα ἡμέρας στὴ δεύτερη).

Μὲ τὸ ἀρθρο 2 προβλέπονται γιὰ πρώτη φορὰ οἱ ἐνδεικτικὲς περιστάσεις ποῦ ἐπιτελοῦν τὴν ἀπαξία τῆς ζωοκλοπῆς ἢ τῆς ζωοκτονίας ὥστε νὰ ἀποτελοῦν διακεκριμένον φέ. τους καὶ νὰ ἐπιφέρουν ποινὴ κλειστέρας μέχρι δέ ἐπίσης καὶ αὐξηση τοῦ ἐλαχίστου ὁρίου τῆς ἀπειλούμενης χρηματικῆς ποινῆς ἀπὸ 20.000 δραχμῆς σὲ 50.000 δραχμῆς, χωρὶς ὅμως ἐπαύξηση τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου.

Μὲ τὸ ἀρθρο 3 προβλέπεται ἡ ἴδια μεταχείριση, πρὸς τὶς κύριες ποινὲς, μὲ αὐτὴν τῶν ζωοκλοπέων καὶ τῶν ζωοκτόνων ὅσων ἀποτελοῦν τὸ κύκλωμα ποῦ μὲ διάφοροι τρόπους συμβάλλει στὴν οὐσιαστικὴ ἀποπεράτωση τῶν ἐγκλημάτων αὐτῶν εἴτε ἀποδεχόμενοι, εἴτε ἐμπορευόμενοι εἴτε ἀγοράζοντας, εἴτε συντηρῶντας, εἴτε κρύβοντας κλπ. πημαῖα ἢ θανατωμένα ζῶα. Μάλιστα ἡ ὡς ἐπάγγελμα ἀπὸ συνθήσεια τέλεση τῶν πράξεων αὐτῶν τιμωρεῖται βαθμὸ κακουργήματος. Οἱ νόες αὐτῆς οὐσιαστικῆς διακρίσεως συντελοῦν στὴν ἐξάρθρωση ὅλου τοῦ μηχανισμού τῆς βρισκεῖται «πίσω» καὶ «πλάι» στὸ ζωοκλέπτη καὶ τὸν ζωοκτόνο ἢ τοὺς συμμετόχους του. Κρίθηκε ὅτι ἡ συμπεριφορὰ τῶν προσώπων ποῦ ἐμπλέκονται: στὸ μηχανισμό αὐτὸ τίποτα δὲν ὑστερεῖ σὲ ἀπαξία ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰ τοῦ ἴδ. τοῦ ζωοκλέπτη καὶ τοῦ ζωοκτόνου. Μὲ τὸ ἀρθρο αὐτὸ ρυθμίζεται καὶ ἡ γρήγορη, μὲ ἀντιγραφειοκρατικὸν τρόπο προσωρινὴ καὶ ὀριστικὴ ἀπόδοση τῶν κλοπιμαίων ἢ θανατωμένων ζώων καὶ σφαγίων στὸν ἰδιοκτήτη τους, κατὰ τὴν αὐτὸς εἶναι ἀγνοήσιμος.

Μὲ τὸ ἀρθρο 4 ρυθμίζεται μὲ τρόπο συστηματικὸν, ὁ τρόπος ἀποζημίωσης τοῦ θύματος τῆς ζωοκλοπῆς ἢ τῆς ζωοκτονίας. Ἡ βασικὴ ἰδέα τοῦ Νόμου ΓΩΛΣΤ' 1911 νὰ μὴ προηγεῖται κροδικασίαι γιὰ τὴν ἐπίδικση ἀποζημίωσης, διατηρεῖται καὶ ἐπεκτείνεται εἰς ὅστε ἡ ἰσοποίησι τοῦ π. θόντου νὰ γίνῃται τὸ ταχύτερον, νὰ μὴ ἐπικατώτερη ἀπὸ τὴ ζημίαι ποῦ ὑπέστη καὶ νὰ μὴ ἀπακάνει γραφειοκρατικὸ ἢ ἄλλο τύπο. Συγχρόνως θεσμοθετεῖται ἡ παράλληλη ἀστικὴ εὐθύνη τῶν γονιῶν ἢ τῶν προσώπων ποῦ ἔχουν τὴν ἐπιμέλειαν ἀνηλίκων κάτω ἀπὸ 17 ἐτῶν ποῦ ὑπέπεσαν στὰ παραπάνω ἀδικήματα, ἂν καταδικασθῶν γιὰ παράμειψη τῆς ἐποπτείας τους σύμφωνα μὲ τὸ ἀρθρο 360 Π.Κ. Σὲ αὐτὸ τὸ σημεῖο διατηρεῖται ἡ οὐσία τῆς ἀποζημίωσης τοῦ Νόμου ΓΩΛΣΤ' 1911 μὲ παράλληλο ἐκσυγχρονισμό τῆς στὰ σύγχρονα νομικὰ δεδομένα. Ἀκόμα θεσμοθετεῖται ἡ δυνατότητα προσωπικῆς κράτησης τοῦ ἀνηλίκου ἀπὸ 17 ἕως 21 ἐτῶν καὶ γιὰ τὴν ἀπότιση τῆς χρηματικῆς ποινῆς καὶ τῶν ὑπολοίπων χρηματικῶν συνεπειῶν γιὰ τὴν κρίνεται ὅτι ἡ ἡλικία τῶν 17 ἐτῶν (ἀντὶ 18 ὅπως ὁ Νόμος ΓΩΛΣΤ 1911, ἀπὸ τὴ σκοπιὰ τῆς πνευματικῆς ὀρίμανσης, εἶναι κατὰ τεκμήριο ἐπαρκῆς, γιὰ τὴν ἐπίγνωση τῆς κοινωνικῆς ἀπαξίας τῶν πράξεων αὐτῶν.

Μὲ τὸ ἀρθρο 5 θεσμοθετεῖται ἕνα πλέγμα παρεπομῶν ποινῶν καὶ ἄλλων συνεπειῶν ποῦ σκοπὸ ἔχουν τὴν ἐπίτευξιν τῆς γενικοπροληπτικῆς λειτουργίας τοῦ νόμου αὐτοῦ. Τὶς νέες αὐτῆς ρυθμίσεις ἢ Ἀστυνομικὴ Ἀρχὴ, ἀφαίρει ἐγκληματικὰ μέσα ποῦ χρησιμοποιοῦντο γιὰ τὴν τέλεση ἐγκλημάτων ἂν αὐτὰ ἀνήκουν στὸν ὀδικοὸν δρόμον ἢ συμμετοχὸν τοῦ μέχρι τὴν ἐκδίκαση τῆς ὑπόθεσης. Σὲ περίπτωση καταδίκης τὰ μέσα αὐτὰ δημεύονται ὑποχρεωτικῶς μὲ ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου καὶ ἐκποιεῦνται σύμφωνα τὴν διαδικασία τοῦ Τελωνειακοῦ Κώδικα. Ἀκόμα προβλέπεται ἡ ἀφαίρεσι τῶν ἀδειῶν κυκλοφορίας, ἰκανὸν ὁδηγοῦ τοῦ δράστη καὶ τῶν κρατικῶν πινακίδων κυκλοφορίας. Οἱ συνέπειες αὐτῆς θεμελιώνουν κώλυμα γιὰ τὴν γρήγορη νέων ἀδειῶν πρὶν περάσουν τρία χρόνα ἀπὸ τὴν

ροσή τους. Παράλληλα ὁ καταδικαζόμενος γιὰ ζωοκλοπή ἢ ζωοκτονία δὲν πορεῖ νὰ πάρει ὅποιαδήποτε κριτική χρηματική ἐνίσχυση πρὶν παρέλθει διετία ἀπὸ τὴν ἐκτίση τῆς ποινῆς του. Ἀπειλεῖται ἀκόμα, καὶ σὲ περίπτωση καταδίκης ἐπιβάλλεται ὑποχρεωτικὰ ἡ παρεπόμενη ποινὴ τῆς ἀπαγόρευσης ἔσσης ἐπαγγέλματος γιὰ ἓνα ἕως πέντε χρόνια ἂν ὁ καταδικασμένος γιὰ ἀποδοχὴ καὶ διάθεση προϊόντων ζωοκλοπῆς ἢ ζωοκτονίας ἀσκέῃ ὠρισμένα ἐπαγγέλματα πού ἀναφέρονται στὸ νομοσχέδιο ἢ συναφῆ μὲ αὐτὰ.

Τὸ ἄρθρο 6 ρυθμίζει οὐσιαστικὰ καὶ δικονομικὰ ζητήματα μὲ τρόπο διαφορετικὸ ἀπὸ τὶς ἰσχύουσες στὸν Κ.Π.Δ. καὶ τὸν Π.Κ. ρυθμίσεις. Ἐτσι ἐπανερχεται σὲ γενικὲς γραμμὲς, στὴν ἀρχικὴ ἀντίληψη τοῦ νομοθέτη τοῦ Νόμου ΓΩΑΣΤ' 1911. Ἡ λύση αὐτῆ προκρίθηκε γιὰ τὴν ἐπίταση τῆς γενικοπροληπτικῆς λειτουργίας τοῦ Νόμου ἐξαιτίας τῆς ἰσχυρῆς ἀπαξίας τῶν ἐγκλημάτων τῆς ζωοκλοπῆς καὶ τῆς ζωοκτονίας. Μὲ τὸ ἄρθρο αὐτὸ δὲν παρέχεται στὸν δικαστὴ ἡ ἐλγέρεια νὰ μετατρέψῃ τὴ στερητικὴ τῆς ἐλευθερίας ποινὴ εἰς χρηματικὴ, δὲν χορηγεῖται στὴν ἐρση τοῦ καταδικασθέντος ἀνασταλτικὴ δύναμη, προβλέπεται ἡ ἐκτίση τῆς ποινῆς ζῶ ἀπὸ τὰ ὄρια τῆς Ἐφετεριακῆς περιφέρειας τοῦ τόπου κατοικίας ἢ καταγωγῆς τοῦ καταδικασμένου καὶ ρυθμίζεται μὲ ρητὴ διάταξη ὁ κανὼνας τῆς αὐτεπάγγελτης διώξεως τῶν ἐγκλημάτων τῆς ζωοκλοπῆς καὶ τῆς ζωοκτονίας σὲ κάθε περίπτωση (ἄρα καὶ μεταξὺ τῶν συγγενῶν).

Μὲ τὸ ἄρθρο 6 ἀπειλεῖται καὶ σὲ περίπτωση καταδίκης καταγιγνώσκεται ὑποχρεωτικὰ ἡ παρεπόμενη ποινὴ τῆς ἐκτόπισης γιὰ ἕξι μῆνες μέχρι δύο χρόνια καὶ σὲ περίπτωση ὑποτροπῆς μέχρι καὶ τέσσερα χρόνια. Μὲ τὸ ἄρθρο αὐτὸ ἐπαυθάνεται τὸ ὄριο ποινῆς πού προβλέπει ὁ Νόμος ΓΩΑΣΤ' 1911 (δύο μῆνες ἕως τρία χρόνια) ἐνῶ διατηρεῖται τὸ μέγιστο τῆς ποινῆς τῆς ἐκτόπισης σὲ περίπτωση ὑποτροπῆς. Μὲ τὸ ἄρθρο 6 ἀπειλεῖται καὶ σὲ περίπτωση καταδίκης καταγιγνώσκεται ὑποχρεωτικὰ ἡ παρεπόμενη ποινὴ τῆς ἀποστέρησης τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, οἱ ὅροι καὶ ἡ ἔκταση τῆς ὁποίας ρυθμίζονται κατὰ τὰ ἄλλα ἀπὸ τὸν Ποινικὸ Κώδικα.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ αἰρεται κάθε ἀμφιβολία πού μπορεῖ νὰ γεννηθεῖ ἀπὸ τὴν διατύπωση τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ Νόμου ΓΩΑΣΤ' 1911.

Μὲ τὸ ἄρθρο 7 ὀριοθετεῖται ὅπως καὶ στὸ Νόμο ΓΩΑΣΤ' 111 τὸ ἐγκλημα τοῦ ἀκρωτηριασμοῦ καὶ τῆς βλάβης ξένων ὤων αὐτοῦ τοῦ νόμου. Ἡ ποινὴ ἐπιτείνεται σὲ φυλάκιση τουλάχιστον ἕξι μηνῶν ἐνῶ ὁ δράστης αὐτοῦ τοῦ ἐγκλήματος πέχει σήμερα ποινὴ φυλάκισης δύο μηνῶν ἕως ἓνα ἔτος, ἂν ἀξία τοῦ ζώου εἶναι μικρὴ καὶ φυλάκιση τουλάχιστον ἕξι μηνῶν μόνο ἂν ἡ ἀξία τοῦ ζώου ὑπερβαίνει ἓνα ὀρισμένο, στὸ νόμο, χρηματικὸ ὄριο. Μὲ τὸ ἄρθρο αὐτὸ ἡ ποινικὴ ἀπειλὴ ποσυνδέεται ἀπὸ τὴν ἀξία τοῦ ζώου καὶ ἰσχύει ὁμοιόμορφα εἰς ὅλες τὶς περιπτώσεις.

Στὸ ἄρθρο 8 ὑπάρχουν ὀρισμένες ἀποκλίσεις δικονομικῆς φύσεως, ἀπὸ τὸν Κ.Π.Δ., πού στόχο ἔχουν, λόγω τῆς ἐπικινδυνότητος τῶν ἐγκλημάτων αὐτῶν, καὶ τὴν ἀνάγκη ἄμεσης ντίδρασης τῆς Πολιτείας, νὰ ἐπιταχίσουν τὸν ρυθμὸ προκαστικοῦ ἐλέγχου τῆς κατηγορίας καὶ τὸν προσδιορισμὸ κασίμου.

Στὸ ἄρθρο 9 ἐκσυγχρονίζεται ἡ ρύθμιση τοῦ ἄρθρου 4 παραγράφος 2 τοῦ Νόμου ΓΩΑΣΤ' 1911 μὲ στόχο τὴν πὺ οὐσιαστικὴ πρόληψη τῶν ζωοκλοπῶν καὶ τῶν ζωοκτονιῶν. Μὲ τὸ ἄρθρο αὐτὸ ἰδρύεται ἓνας μηχανισμὸς παρακολούθησης ἀπὸ τὴν Τοπικὴ Αὐτοδιοίκηση τῆς ἰδιοκτησίας τῶν κελίων, τῆς περιοχῆς τῆς, σὲ ζῶα, μὲ τὴν θεσμοθέτηση τῆς υποχρέωσης κάθε κατόχου πάνω ἀπὸ δέκα ζῶων πού ἀναφέρονται σὲ αὐτὸ τὸν Νόμο νὰ ἐφοδιαστοῦν ἀπὸ τὸ Δῆμο ἢ τὴν οἰκότητα μὲ πιστοποιητικὸ κατοχῆς. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ σκεραίνεται ἡ τέλεση τῶν παραπάνω ἐγκλημάτων καὶ διευλύνεται ἡ ἀπόδειξη τῆς κυριότητος ζώου. Ἡ υποχρέωση τῆς ἐνίσχυσης μὲ τὴν ἀπειλὴ χρηματικῆς ποινῆς σὲ ὅσους κραλεῖπουν νὰ ἐφοδιαστοῦν μὲ τὸ παραπάνω πιστοποιητικὸ.

Στὸ ἄρθρο 10 ἐπιδιώκεται ἡ πρόληψη καὶ καταστολὴ τῶν συγκάλυψης τῆς ζωοκλοπῆς καὶ τῆς ζωοκτονίας, πού

συχνὰ παρατροῦνται λόγω τῆς δυσκολίας ἐξιχνίσεως τους. Μὲ τὸ ἄρθρο αὐτὸ ἐκσυγχρονίζεται τὸ ἄρθρο 11 τοῦ Νόμου ΓΩΑΣΤ' 1911 πού τιμωροῦσε μόνο ὅποιον μεσολαβέσσε γιὰ τὴν ἐξαγορὰ κλοπιμαίων μὲ λύτρα. Ἐπεκτείνεται ἡ ἀπαγόρευση συνδιαλλαγῆς μὲ τοὺς ἐγκληματίες τόσο στὸν μεσάζοντα ὅσο καὶ στὸ ἴδιο τὸ θῦμα. Ἀκόμα θεσμοθετεῖται ἡ ὑποχρέωση ἄμεσης καταγγελίας τῶν ζωοκλοπῶν πού ἔγιναν σὲ βῆρος κάποιου. Ἡ παράλειψη τήρησης αὐτῆς τῆς υποχρέωσης ἐπισύρει, ἂν ἔγινε μὲ σκοπὸ συγκάλυψης τῆς ζωοκλοπῆς ἢ τῆς ζωοκτονίας ποινὴ φυλάκισης τουλάχιστον τριῶν μηνῶν.

Μὲ τὸ ἄρθρο 11 ἐπεκτείνεται ἡ ρύθμιση τοῦ ἄρθρου 10 μὲ τὴ νομοθέτηση ἰδιαιτέρης νομικῆς υποχρέωσης ἐγκαιρῆς καταγγελίας τῶν ζωοκλοπῶν καὶ τῶν ζωοκτονιῶν πού ἔμαθαν μὲ τρόπο ἀξιοπίστο διάφορα ὄργανα τοῦ Κράτους καὶ δημόσιοι ὑπάλληλοι πού ἀναφέρονται στὸ νομοσχέδιο.

Μὲ τὸ ἄρθρο 12 παρέχονται ὑλικὰ κίνητρα σὲ ὄσους ἀποκαλύπτουν ἢ συμβάλλουν στὴν ἀποκάλυψη καὶ σύλληψη ζωοκλοπετῶν καὶ ζωοκτόνων. Αὐτὸ κρίθηκε ἀναγκαῖο γιὰ τὴν ἐνίσχυση τῶν δικωτικῶν ἀρχῶν μὲ πληροφορίες ἰδιωτῶν καὶ γενικότερα μὲ τὴν συμμετοχὴ τοῦ πληθυσμοῦ στὸ ἔργο ἀπαλλαγῆς τῆς ὑπαίθρου ἀπὸ τὰ ἐγκλήματα αὐτά.

Μὲ τὸ ἄρθρο 13 τὸ νομοσχέδιο παραπέμπει σὲ Ἀστυνομικὲς διατάξεις τὴν ρύθμιση λεπτομερειῶν πού κατατείνου στὴν πρῆληψη καὶ τὴν καταστολὴ τῶν ἐγκλημάτων αὐτῶν ἀναφέροντας ἐνδεικτικὰ μέρος τῆς ὕλης τους. Ἡ παράβαση τῶν Ἀστυνομικῶν Διατάξεων τιμωρεῖται μὲ λευκὴ ποινικὴ διάταξη αὐτοῦ τοῦ ἄρθρου σὲ βαθμὸ πλημμελήματος (φυλάκιση μὲ ἕξι μηνῶν).

Τὸ ἄρθρο 14 καταργεῖ κάθε διάταξη Νόμου πού ἀντίκειται σὲ τὶς διατάξεις τοῦ νομοσχεδίου αὐτοῦ καὶ ρητὰ ὠρισμένα νομοθετήματα ἐνοποιῶντας ἔτσι σὲ ἐνιαῖο κείμενο τὶς διατάξεις πού ἀφοροῦν τὴν ζωοκλοπὴ καὶ τὴν ζωοκτονία.

Ἀθήνα, 5 Αὐγούστου 1982

Οἱ Ὑπουργοί

Δικαιοσύνης

Γ. Α. ΜΑΙΦΚΙΑΚΗΣ

Ἐσωτερικῶν

Γ. ΠΕΝΝΗΜΑΤΑΣ

Δημοσίας Τάξεως

Γ. ΣΚΟΥΛΑΡΙΚΗΣ

ΣΧΕΔΙΟ ΝΟΜΟΥ

Μέτρα γιὰ τὴν πρόληψη καὶ τὴν καταστολὴ τῆς ζωοκλοπῆς καὶ τῆς ζωοκτονίας.

Ἄρθρο 1.

1. (Ζωοκλοπή). Μὲ φυλάκιση τουλάχιστον δύο ἐτῶν καὶ χρηματικὴ ποινὴ 20.000 ἕως 1.000.000 δραχμῶν τιμωρεῖται ἡ κλοπὴ ἵππων, ὄνων, ἡμιόνων, βοοειδῶν, εὐεζλοειδῶν, αἰγοπροβάτων, χοίρων καὶ κυφελῶν μελισσῶν ἢ τοῦ περιεχομένου τους.

2. (Ζωοκτονία). Μὲ τὶς ἴδιες ποινὲς τιμωρεῖται ἡ θανάτωση, μὲ πρόθεση, ζῶων τῆς προηγουμένης παραγράφου καθὼς καὶ ἡ καταστροφή ἢ ἐλάτνη κυφελῶν μελισσῶν ἢ τοῦ περιεχομένου τους.

3. Ὁ δικαστὴς λαμβάνει κατὰ τὴν ἐπιμέτρηση τῆς ποινῆς ὑποχρεωτικὰ ὑπ' ὄψη του τὶς ἀκόλουθες ἐπιβαρυντικὲς περιστάσεις: α) ἂν ἡ πράξη τῆς ζωοκλοπῆς ἢ τῆς ζωοκτονίας ἔχει ὡς ἀντικείμενο ζῶα πού ἐρίσκονται στὸν περιβλεπόμεν ἢ σὲ στεγασμένω χώρῳ τῆς οἰκίας τοῦ ἰδιοκτήτη τους, β) ἂν ἡ πράξη ζωοκλοπῆς ἢ ζωοκτονίας ἔγιναν σὲ εἰδικὸ γιὰ τὴν φύλαξη ζῶων περιφραγμένω χώρῳ, γ) ἂν ἀπὸ τὸν τρόπο ἐκτέλεσης τῆς ζωοκλοπῆς ἢ τῆς ζωοκτονίας φάνηται ὅτι χρησιμοποίηθηκαν μέσα καὶ τεχνάσματα τέτοια πού καθιστοῦν τὸν δράστη, ἰδιαιτέρω ἐπικίνδυνω.